

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

2. Bölüm

COVID-19

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

1. Öykü

Bu süreçte öğrendiğim beceriler, aylar, hatta yıllar içinde edinilebilirdi ancak...

Loren
id say

COVID-19

PANDEMİ DÖNEMİNDE MESLEĞE YENİ ADIM ATMIŞ YATAN HASTA KATI HEMŞİRESİ OLMAK;

COVID-19 servisinde yeni mezun hemşire olarak deneyimlerim...

Kariyerime ve servis hemşireliğine COVID-19 krizinin Çin'de yarattığı dehşeti sosyal medyadan takip ederken başlıyordum. Dürüst olacağım, sağlık sektöründe yeni olmanın verdiği naïflikle çok uzaktayız ve buraya, Türkiye'ye gelmeyecek diye düşünmüştüm ilk başlarda...

Türkiye'de ilk vakanın açıklanmasından kısa bir süre sonra tüm ülke ve hastaneler salgına hazırlanırken çalıştığım servisin de COVID-19 servisine dönüşeceğini öğrendim. Hemen sonra hastaları taşımaya ve COVID-19 için bilmemiz gereken her şeye hazırlık yapmaya başladık.

Bu noktada her sağlık çalışanı gibi endişelendim, deneyimsizliğimin beni virüs için zayıf bir hedef haline getireceğinden ve bu koşulların hastalarımıza bakma yetkinliğimi etkileyeceğinden endişe ettim. Servisteki tecrübeli hemşire arkadaşlarımın ve yöneticimin verdiği desteğe ve cesarete hiç bu kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyorum.

Şüpheli veya COVID-19 tanısı olan bir hastayla çalışmak başlangıçta göz korkutucuydu ancak kısa sürede öğrenmenin en iyi yolunun sormak, sorgulamak ve yaparak öğrenmek olduğunu öğrendim. Ben de öyle yaptım. Bunu yaparak sadece bilgimi genişletmekle kalmadım, aynı zamanda problemleri çözmeye, potansiyel problemleri planlama ve bakımını planlama becerilerimi geliştirdim. Böylece az etkileşim ile mümkün olduğunca fazla bakım sağlayabiliyordum.

Mesela acil servisten çalıştığım servise bir Covid hastasını güvenli şekilde transfer etmek için Kişisel Koruyucu Ekipmanları (KKE) ni nasıl temiz tutacağımı planladım. Yine, COVID-19 hasta odası için dışarıda temiz bir hemşire ve hasta odasında kirli bir hemşire planlaması yapıyorduk. İçerde çalışırken iletişim ve ihtiyaç duyduğumuz malzeme ve cihazlara güvenli bir şekilde ulaşma konusunda zorluklar yaşadık ancak, stres altında aynı bakım standartlarını sağlama konusunda becerilerimizi geliştirdik.

Bu kısa sürede, klinik ve kişisel olarak öğrendiğim beceriler ve birikimler, aylar hatta yıllar içinde edinilebilirdi ancak.

Bu krizin başlangıcında biraz sinirli ve yıpranmış hissediyordum. Ama artık yaşadığım bu tecrübenin birçok meslektaşımın yaşamadığı bir hemşireliğe beni maruz bıraktığını, bana becerilerimi geliştirme konusunda üstünlük sağladığını düşünüyorum. Her ne kadar kriz dünyayı birçok sebeple harap etmiş olsa da, olayın iyi yanını görmeye çalışıyorum. **Ben bu sayede profesyonel olarak büyüdüğümü hissediyorum.**

Her şeyin bir sebepten kaynaklandığına inanıyorum. Bu yıl hemşireliğe başlamam ve COVID-19 şüpheli veya pozitif hastalara bakmam gerekiyormuş. Bu krizden sonra hemşireliğin daha farklı görüneceğini biliyorum. Pandemi sırasında yaptığım hemşireliğin de kariyerimin geri kalanı için beni iyi bir yere taşıyacağını hissediyorum.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

2. Öykü

'İşimizi sürdürmek için doğuştan gelen bir sorumlulukla devam ediyoruz.'

COVID-19

POLİKLİNİK HEMŞİRESİ OLARAK PANDEMİ STRESİ İLE BAŞ ETMEK

Henüz COVID-19 pozitif hasta bakmamış olsam veya kendim ya da ailemden birine bulaşmamış olsa da bu virüsü her şeyi tüketen bir canavar olarak görüyorum. İşe geldiğimde orada, yaptığım her hasta değerlendirmesinde orada... Sonra eve döndüğümde bir kez daha hatırlıyorum; Koronavirüs haberlerde, marketlerde ve hatta aile sohbetlerinde...

COVID-19 sadece fiziksel kaynaklarımızı etkilemekle kalmıyor, aynı zamanda zihinsel ve duygusal enerjimizi de tüketiyor. **Aralıksız zihinsel bir savaşla karşı karşıya olduğumuzu söyleyebiliriz.** En azından kesinlikle bu şekilde hissettiğimi biliyorum.

Hemşireler olarak, ihtiyaç zamanlarında sadece hastalarımıza değil ailelerimize ve topluma hizmet etmek için daha da fazla sorumluluk hissediyoruz. Sürekli stresin zihnimiz ve vücudumuz üzerindeki fiziksel ve zihinsel etkilerini bilsek de, **işimizi sürdürmek için doğuştan gelen bir sorumlulukla devam ediyoruz.**

Genellikle sadece nöbet sonrası veya izin günlerinde kendimize bakmayı düşünürüz ancak maalesef mevcut durum bunu daha da zorlaştırıyor. Dünyadaki gündemin tam ortasında ve tüketen bir şeyden kaçmak mümkün değil.

Daha önce tükenmişlik yaşayan biri olarak, bu baskıların arttığını fark ettim ve aktif olarak nasıl başa çıkabileceğime odaklanmaya karar verdim. Meditasyona başladım. Günlük tutuyorum. Egzersiz ve sevdiğilerimle videolu görüşme ile kendime zaman ayırıyorum. En çok ihtiyaç duyduğumda daha iyi hazırlanabilmem için uygun bulduğum her fırsatta kendime bakmam önemli. Kısaca, COVID-19 ile mücadele etmem gerektiğinde etkilerine karşı çıkacak fiziksel ve zihinsel güce sahip olduğumdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

3. Öykü

Hastalarımız, minnettarlıklarıyla sağlık çalışanlarını gönüllerine "evlat" olarak yerleştirdiler!

COVID-19

DOKUNMANIN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜNDEN YARARLANAMADAN ŞİFA VERMEYE DEVAM ETMEK

Bir Acil Servis hemşiresi olarak, çalışma şeklim biraz değişti...

Hareketli ve dokunsal biri olduğumdan sosyal mesafeyi sağlamak ve korumak zorunda olduğumuz bu günlerde ihtiyaç duyan birinin elini tutmamak, ağlayan bir çocuğu kucaklamamak benim için hiç kolay olmadı.

Ekip arkadaşımıza desteğimizi göstermek ve birinin ihtiyaç duyabileceği sıcaklığı iletmek için fiziksel olarak kaçınmak ve bunu hasta merkezli bakıma da yansıtmak ilk başlarda oldukça zorladı. Ancak duygularımızı farklı şekillerde ifade etmek COVID sırasında kendiliğinden olumlu bir öğrenme pratiği oluşturdu. Birçok yeni beceriyi hızlı bir şekilde kazanıyor gibi görünüyoruz!

Bu süreçte ekibimiz arasında endişe ve bu endişenin getirdiği bir miktar yorgunluk oldu. Ancak kurumumuzun bu salgının nasıl ele alınacağı konusunda sürekli eğitim ve güncellemeleriyle ekip olarak gün geçtikçe daha güvenli hissetmeye başladık.

Ayrıca toplumdaki herkesin dayanışma ifadelerini fark etmek motive edici oldu. İnsanlar, vardiyalı çalışan ve sevdiklerinin bakımını üstlenen birinin varlığına olan minnettarlıklarıyla sağlık çalışanlarını gönüllerine "evlat" olarak yerleştirdiler.

Sağlık çalışanları da birbirleriyle ilgileniyorlar -günde bazen iki kez- hasta meslektaşları arayarak, psikolojik ve duygusal destek olmaya çalışıyorlar. Yine öğrendiklerimizi günlük telefonla sohbet gruplarımızla paylaşarak hepimizin çabalarını birleştirmeye devam ediyoruz.

Meslektaşlarıma çabaları ve cesaretlerinden, hasta ve yakınlarına ise bize olan güvenlerinden dolayı minnettarım.

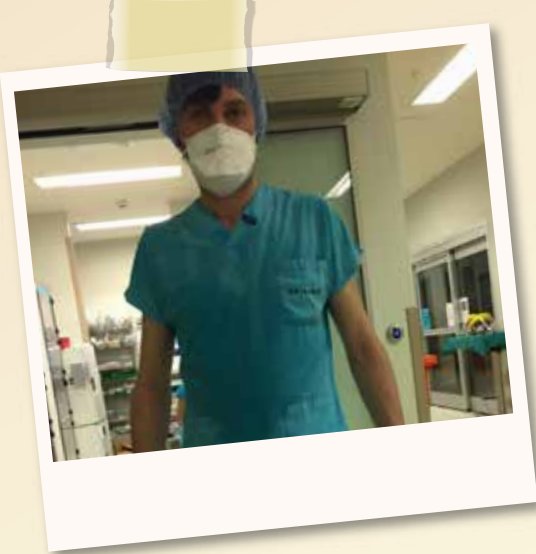
HASTANEDE

Neler Yaşandı?

4. Öykü

Yetkinliklerimizi geliştirmek ve hazırlıklı olmak için çok emek verdik.

COVID-19

KRİZ DÖNEMİ HIZLI ÖĞRENMEYİ GEREKTİRİYOR

Geçtiğimiz birkaç hafta yetkinliklerimizi geliştirmek, ekstra bir yoğun bakım kurmak ve herkesin hijyen ve COVID-19 hasta bakım kılavuzlarının farkında olduğundan ve bunlara uyduğundan emin olmakla geçti. İlavelerle 12 yoğun bakım yatağını 28'e çıkardık. Bu aynı zamanda diğer bölümlerden destek için gelecek hemşire arkadaşlarımızın olduğu anlamına geliyordu.

Yeni meslektaşlarımızdan bazıları ameliyathane ve farklı bölümlerden geliyordu. Böylece, birlikte oluşturduğumuz gruplarla iş birliği yaptık. Farklı uzmanlıkların sahip olduğu farklı eylemleri ve önlemleri test ettik, bu yüzden neyin işe yaradığını biliyoruz artık. Yetkinlikleri geliştirmek, hazırlıklı olmak için çok zaman harcadık. Ekstra ventilatörler ve benzeri anestezi cihazları aldık ve yeni gelen hemşire arkadaşlarımıza tanıttık. Genel yoğun bakım ünitesinde covid hastalarına uygulanan plazmaferez, hemofiltrasyon uygulamalarını tecrübe etmelerini, hemofiltrasyonlu hastaya bakımın yönetimini aktarmış olduk.

Sıcakkanlı, sevecen ve yardımsever bir ekiple ağır koşullarda dahi hasta ve çalışanların güvenliğini ve memnuniyetini en üst düzeyde tutabilen bir ekibin parçası olduğum için son derece memnuniyet ve gurur duyuyorum.

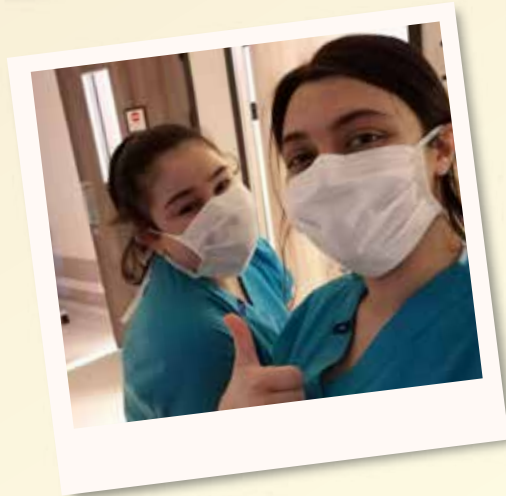

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

5. Öykü

"Hemşirelerin ve ebelerin, halk sağlığının korunmasındaki rolünün çok önemli olduğu bir kez daha kanıtlanmış oldu."

COVID-19

YENİ DÜNYADA YENİ HAYATA GELENE HAZIRLANMAK

Salgının başlangıcında, ilk tepkimiz korkuydu; enfekte olma korkusu, işimizin nasıl etkilenebileceği korkusu, desteğimize ihtiyaç duyan hamile kadınların sağlığı için duyduğumuz korku. Önceliğimiz, Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'nün kriterleri de dahil olmak üzere yeni hazırladığımız kılavuzlarımıza uyacak şekilde yaptığımız hayati çalışmaya devam ettirmek oldu.

İşe COVID-19 enfekte olmuş hastalar ve negatif olanları ve bakımı üstlenecek olan hemşire arkadaşlarımızı organize ederek başladık. Henüz tam olarak bilinmeyen muhtemel risklere rağmen hiç kimse COVID-19 hastası ile çalışmayı reddetmedi. Ekibimiz kısa sürede kişisel koruyucu ekipmanların etkili kullanımı ve enfeksiyon önleme tedbirleri konusunda eğitildi. Bu amaçla birkaç adım uyguladık: COVID-19 enfekte anneler, 1 metrelik mesafede yeni doğan bebek karyolasına sahipler ve emzirirken maske takma ve el hijyeni de dahil olmak üzere solunum hijyeni uygulamalıdır.

COVID-19 sırasında emzirme konusunda Hemşirelik Hizmetleri Direktörlüğümüzün rehberliği bizim için çok yararlı oldu. Emzirmenin özellikle solunum yolu hastalıkları da dahil olmak üzere bulaşıcı hastalıklara karşı etkili olduğunu biliyoruz çünkü antikoları anneden yenidoğana aktararak bağışıklık sistemini güçlendiriyor. Ayrıca annelerin korkularını gidermek için onları güncel eğitimlerle ve dokümanlarla desteklemeye devam ediyoruz. COVID-19 salgınının, hemşirelerin ve ebelerin halk sağlığının korunmasındaki rolünün çok önemli olduğunu bir kez daha kanıtlanmış olduğunu düşünüyorum.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

6. Öykü

'Hastalarımızla bağ kurmak ve birbirimizi motive etmek için sözel iletişimde çok daha yaratıcı hale geldik.'

COVID-19

ANLIK DEĞİŞİM, ZAMANINDA VE ETKİN UYUM...

Acil ekibi olarak hastalarımızla uyumlu ve terapötik ilişkiler için fiziksel teması ne çok kullandığımızı çabucak fark ettik. Sosyal mesafeden dolayı artık bu mümkün değildi. Hastalarımızla fiziksel temas dışında farklı şekillerde bağ kurmak ve birbirimizi motive etmek için sözel iletişimde çok daha yaratıcı olmak zorunda kaldık.

Pandemiyle birlikte, sürekli değişen protokol ve planlamalara uyum, yemekhanede dahi sosyal mesafeyi koruma zorunluluğu gibi şeylerle büyük bir kültür değişimi yaşıyoruz diyebilirim. En azından bu süreçte iş dışındaki hayatın, servisteki dinamik yapının tersine daha yavaş bir hızda akması zihinsel olarak sıfırlanmamı sağladı.

Her gün yeni politikalar ve prosedürler geliyor... **Değişim her zaman zor ama birbirimizi eğitmeye ve desteklemeye devam ediyoruz.** Pandemi, tüm sağlık çalışanlarının karşılaştığı en zor durumlardan biri. Ancak bu inanılmaz insanlarla çalışmanın ve acı çeken hastalara bakım sağlamanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorum.

Sonuçta, kolektif bir ekip ve servis olarak, tüm girişimlerimize meydan okuyan COVID-19 salgını karşılaştığımız her zorlukta aynı bakım standardını sağlamaya yönelik becerilerimizi arttırdı.

COVID-19 salgınının getirdiği zorluklar bize ekip çalışmasına odaklanma, hemşirelerin katma değerini ve hasta tedavisinde merkezi rollerini gösterme fırsatı verdi. Bu da hemşirelerin güvenilirliklerini ve ek sorumluluklar üstlenebileceklerini kanıtıyor bence.

Ekibim ve çevremdeki harika insanların çabaları için çok minnettarım. Böyle harika bir takımda olduğum için çok şanslıyım!

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

7. Öykü

"Kendi hayatlarımızın içine nice başka hayatlar sığdırdık."

COVID-19

BURADAYIZ, BAŞARACAĞIZ

Bence "en büyük zafer, hiç düşmemek değil, düştüğünüz zaman ayağa kalkmayı bilmektir". Ekip olarak COVID 19 mücadele döneminde en ön safta yer aldık. Yoğun ve tempolu çalışma saatleri içerisinde psikolojik yorgunluk ve gerginlikler yaşayarak sevdiğimiz için endişe ettik. Bunları çoğu zaman kendi içimizde düşünerek, duygularımızı açığa çıkarıp sevdiğimiz için daha da telaşlandırmaktan korktuk. Kendi hayatlarımızın içine başka hayatlar sığdırdık. Eski günlerimizi anarak teselli aradık.

Basit gibi görünen aktivitelerin ne kadar değerli olduğunu fark ettik. Sağlığın, özgürlüğün ve zamanın önemini bir kez daha anladık. Mutlu anlara tanıklık ettiğimiz gibi kayıplarımız da oldu, ancak pes etmeyi bir an düşünmedik.

Bizler bugün olduğu gibi dün de hep vardık. Hepimiz zaten maskeli, eldivenli, boneli ve önlüklüydük...

Arkadaşlarımın gözünde gördüğüm tek şey "Buradayız, başaracağız" hissiydi. Ben bir sağlık çalışanı olmaktan bu kadar çok gurur duyup, mutlu olduğum bir dönem yaşamadım.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

8. Öykü

"İnsan mücadele ederek en değerli olanı kazanır, yaşama gücünü..."

COVID-19

İNSAN NE İLE YAŞAR?

Küçükken okuduğum bir kitabın ana temasıydı bu sorunun cevabı, insan Ne ile Yaşar? Aslında kitabın değil hayatın ana temasıydı, yaşadığımız her anın sebep ve sonuç ilişkisiydi. İnsan sevgi ile yaşar, yaşamının en güzel sebeplerinden birinin sonucudur. Bu geçirilen zor günlerde asıl olanın sevgi olduğunu daha iyi anladım.

İnsan umut ile yaşanması mümkün olmayan eylemlerin bile mümkün olabileceğini düşleyerek yaşar. Umudun her zaman var olması demek nefes alabiliyor olmaktır. **Tüm bu çıkmazların içinde umudun değerini bir kez daha anladım.**

İnsan mücadele ederek en değerli olanı kazanır, yaşama gücünü... Tüm bunların bir arada sebep sonuç ilişkisi barındırdığını bu süreci yaşadığımda daha iyi kavradım. Son dönemde sağlığımızı tehdit eden virüsün ortaya çıkması ve salgın haline dönüşmesi, mesleğimin gerekliliklerini yerine getirerek mücadele etmemi sağladı. Meslek hayatımın daha en başında karşı karşıya kaldığım bu hayati tehdit insanın ne ile yaşayabileceğini öğretti.

Bilgi ve fiziksel güç ile mücadele ediyormuşuz gibi görünse de aslında asıl gerçeği zaman geçince daha net görmeye başlıyoruz. **Sadece fiziksel değil, tüm düşüncelerimiz, hislerimiz ve duygularımızı en derinden yaşayarak yapıyoruz işimizi.** Derin yaralar alıyoruz ruhen ve bedenen, zorlandığımız, tükendiğimiz her anda bir adım öteye gitmek için umut ederek mücadeleye devam ediyoruz...

Her vakada yeni bilgi ve becerilerle ve bakış açısıyla donandık. Ama en iyi ders asıl kıymetli olanı anlamakla kazandık, hayatımızı... Servise ilk COVID-19 şüpheli hastayı kabul ettiğimiz gece, onca insanın ölümüne sebep olan bu virüs ile ilk tanışmamız sanki gerçeküstüydü... Virüsü tanımak tedavi ve yaklaşımı saptamak zamanımızı almıştı, ancak en büyük şansımız dinamik, çabuk adapte olan ve özverili çalışan arkadaşlarımıza sahip olmaktı. Bu süreci bir adım öteye taşıma arzusu ve eski sağlıklı günlerimize en kısa zamanda dönme düşü kenetledi bizi birbirimize. Her gün ailelerimizi, sevdiğimizizi genel yoğun bakım ünitesinin soğuk kapısından dışarda bırakarak girdik içeri. Herkesin tek bir amacı vardı; işini profesyonel bir şekilde yapmak ve yararlı olmak. Umud ettik, yenilmeyi hiçbir zaman düşünmedik, her kayıpta biraz daha güçlenerek mücadeleye devam ettik. Hastalarımız iyileştikçe daha çok sevindik, sevdiük. Dokunduğumuz her hayatın kıymetini çok iyi bilerek onlara yaklaştık. Herkesi ve her şeyi kendi hayatımızın öncesine koyduk. Ailelerimizden ayrılıp tek başımıza hayatlar kurdük. Ama biz bu savaşı kazanmaya, en az kayıpla bu mücadeleden başarı ile çıkmaya odaklanmıştık. Amacımız bu mücadele ile yaşama sınıksız tutunmaktı ve biz bugün kazandık, birçok insanın hayatına umut olduk.

Bu savaşın sonunda asıl olan, kendi hayatımıza döndüğümüzde kendimizi daha çok sevdiük, yaşadığımız her anın kıymetini daha iyi anladık.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

9. Öykü

Dünyanın her yerinden binlerce hemşire olarak bu yıl mucize yarattık, tüm evrene duyurduk sesimizi!

COVID-19

2020 YILINDA HEMŞİRE OLMAK

"Bilemezsin
Sana verecek bir armağanı ne çok aradığımı
Hiçbir şey içime sinmedi bugün
Altın madenine altın sunmanın ne anlamı var
Ya da okyanusa su..."

2020'de meslektaşlarıma ne kadar minnettar olduğumu her gün binlerce kez hatırladığım bu dizelerle başlamak istedim yazıma. Onuncu yılını kutladığım mesleki hayatım, belki de bir daha asla karşılaşmayacağım bir salgında mücadele vermiştik bu yıl...

Bakımın merkezinde hastalarımız, bakımın öncüsü hemşireler işe; hep en ön saftaydı bu savaşta... Yorgun düştük, ailelerimizden uzak kaldık. Sevdiklerimize sarılamadık, çocuklarımızı uyutamadık bu süreçte... O kadar çok şeyden fedakârlık yaptık ki hemşireler olarak... Hastaların yanı sıra kendi meslektaşlarını iyileştirmek için oradan oraya koşturduklarına, iyileşip taburcu olan hemşire meslektaşını alkışlar ve göz yaşlarıyla uğurladıklarına şahit oldum...

Nightingale'in 200. Yaş Günü... International Council of Nursing (ICN) bu yıl "2020 Hemşire ve Ebe Yılı" diye duyurmuştu temayı. Desteklenen ve güçlenen her hemşire sağlıktaki temel iş gücü oluşturmıştı bunca yıl. 2020 aslında bizim için bir fırsattı. Hemşireliğin mesleki kavramını tüm topluma ulaştırma, mesleki güven ve gelişimi sağlama, her hastanın eşit sağlık bakımı alma, toplumdaki duyarlılığı arttırma, bilimde ve sağlıkta yenilikte hemşirenin gücünü yansıtırma ve kanıta dayalı uygulamalarıyla farkındalığı oluşturmada ve hemşirenin sunduğu bakımın hastalarda yarattığı mucizeyi göstermek için bir fırsattı...

Dünyanın her yerinde binlerce hemşire bu yıl birer mucize yarattı. Kalbimizdeki merhamet, ruhumuzdaki güç ve cesaret, beynimizdeki bilgi ve tecrübe birleşip bu yılın kahramanı "hemşireler" diyerek tüm evrene duyurduk sesimizi.

Sağlık gücünün %50'sini oluşturan yaklaşık 20 milyondan fazla hemşire ile istediğimiz **Küresel Hemşirelik Hareketi**'ni oluşturmuş, kendiliğinden milyonlarca meslektaşımız birbirini destekleyen sözler, videolar, şarkılar ve fotoğraflar ve tüm dünyada ses getirmiştik **"Her hemşire, yaşayan gerçek birer Kahraman'dır!"**.

Ne çok şey ifade ediyordu 2020. Hastalarımızı iyileştirmenin en büyük sıhrım olduğunu bilmek ve onların gerçekten yanında olmak hemşireliğin temelini oluşturan değer olmuştu benim için. Her ülkede, her bir meslektaşım farklı lisanlarda, farklı kültürlerde hastalara bakım sağlıyor olsak da temel rotamız aynı, insan ihtiyaçlarına yönelik, zamanında, kaliteli ve eşit bakım sağlamak.

"Acıbadem Hemşirelik Kültürü" ile yetişmiş bir Acıbadem'li hemşire olarak; sahip olduğum gücün farkındayım, olağanüstü bir güç ile meslekteki yolumun daha çok başındayım. Dokunulacak binlerce hayat, hastalarımızla paylaşacağımız binlerce mutlu anımız var... Unutmamamız gereken tek şey "güven".

Bizler, bize güvenen her hastamızın başarı hikayesindeki yol arkadaşlarıyız.

HASTANEDE

Neler Yaşandı?

10. Öykü

Bize destek olmak için kendileri de soluksuz çalışan tüm meslektaşlarımıza minnettarız...

COVID-19

NEFESİNE NEFES OLMAK

Pandemi sürecinin parçası olmak, hasta ve hasta yakınlarının umutlarına ortak olmak, yaptığımız işin kutsallığını bir kez daha hatırlattı. Hayatın nefesten ibaret olduğu, hastaların nefeslerine nefes katmalarına destek olmak için kendileri soluksuz çalışan herkese minnettarız.

Takım olmanın, ekip olmanın böylesi günlerde ne demek olduğunu çok iyi hissettik. Yöneticinin, kurumunun desteğinin ne demek olduğu bu dönemde çok daha iyi anladık. Telefonun diğer ucunda her an sana destek olan bir yöneticinin olduğunu bilmenin gücüne güç kattığını hissettik. Her gün yöneticiler tarafından yapılan ziyaret, "Yanınızdayız" mesajını vermeleri ayrı bir moral kaynağıydı. ACIBADEM isminin bir semt, bir hastane, bir okul isminden çok daha fazla olduğunu bir kez daha kavradık.

Bu zenginliğe, bu kutsallığa emeği geçenlere teşekkürün az olduğu görüldü ve hissettirildi. Ayrıca Hemşirelik Hizmetleri Direktörlüğü tarafından yapılan alan ziyareti, bu süreçte ayrı bir önem ve hepimiz üzerinde ekstra bir moral kaynağı oldu. "Yanınızdayız" mesajı vermeleri, ayrı bir güç kaynağı oldu. "İyi ki ACIBADEM'liyiz"i sözde değil, özde yaşatan herkese teşekkürler!..

